

תקציר

על חרם אדם ומשמעותו: המקדש כמקום של חופש וצדק

בניהו ברונר

צמד חוקים המופיעים בפרק האחרון בספר ויקרא עוסקים בדינו של חרם בכלל וחרם אדם בפרט: 'אֵךְ כֹּל חֵרֶם אֲשֶׁר יִחְרֹם אִישׁ לְה' מִכֹּל אֲשֶׁר לוֹ מֵאָדָם וּבְהֵמָה וּמִשְׁדֵּה אֲחֻזָּתוֹ לֹא יִמָּכַר וְלֹא יִגָּאֵל כֹּל חֵרֶם קִדְּשׁ קִדְּשִׁים הוּא לְה'. כֹּל חֵרֶם אֲשֶׁר יִחְרֹם מִן הָאָדָם לֹא יִפְדֶּה מוֹת יוֹמָת' (וי' כז 28–29). אופיים וטעמים של חוקים אלה אינו ברור. המאמר מציג פרשנות חדשה: פסוק 28 עוסק בעבדי מקדשים, ופסוק 29 ברוצחים נמלטים. המחבר עומד על משמעויותיהן הרחבות של הצעות אלו, הן לנוכח המציאות במקדשי המזרח הקדום הן לאור פרשיות אחרות במקרא, ומבקש לראות בפסוקים אלו מתווי כיוון ערכיים לספר ויקרא כולו ולמקדש הישראלי.